

Α ΣΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Από τα «Απομνημονεύματα» γνωστού Έλληνος αστυνομικού).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΟΛΥΤΗ σιωπή επεκράτησε για λίγα δευτερόλεπτα. 'Ο Άρχηγός εξέταζε με την άκρη του ματιού τόν νέο, προσλοισιμένος ότι τακτοποιεί το γραφείο του. Ήξαφνα, τέλος, σέ μια στιγμή που κινένας δέν τόν περιμένε και πολύ περισσότερο ό νέος, ό Άρχηγός τού ελτε απότομα, κερρώνοντας τού βλέμμα του στό δικό του:

— Σε πούδν πούλησατε τά κοσμήματα τής κ. Λιάκου;

'Ο νέος πετάχτηκε όρθιος, κατακόκκινος από θυμό, ταραχή και συγκίνηση.

— Τι άστειό είν' αυτό; φώτησε. Για ποιά κοσμήματα μέ ρωτάτε, κύριε μούραχε; Για πούδν μέ πούλεγετε; Ξέρετε ποιός είμαι;

'Ο Άρχηγός δέν έχασε τήν άταραξία του και τήν ειρηνία του.

— Καθήστε κάτω, ελτε στό νέο. Καθήστε κάτω κι' άκούστε με. Άκούστε με καλά. Άνοιξτε τ' αυτιά σας...

'Ο νέος όμως είχε πάρει φόρα. Παρεξήγησε τόν ήρωο ύψος τού Άρχηγού. Νόμισε πούδν τόν ελτε τρομάξει. Κιά φώναξε άναδέστατα:

— Όχι, δέν έχω καμιά άποχρώσει νά σάς άκούσω. Κάματε πούδν άσχημα νά μέ φερετε έδω πέρα. Καλήνχτα σας, κύριε μούραχε!...

Κιά λέγοντας τά λόγια αυτά, τράβηξε γρήγορα-γρήγορα πρός τήν πόρτα.

'Ο Άρχηγός δέν κοιμήθηκε από τή θεία του. Άπλωσε μονάχα τό χέρι του και χτύπησε τό κουδούνι. Και τή στιγμή πού ό νέος άνοιγε τήν πόρτα νά φύγη, φουριώδης-φουριώδης, βρέθηκε μπροστά σέ δύο μυστικούς αστυνομικούς, πούχανε τρέξει νά δούν τι συμβαίνει.

— Πιάστε τόν κύριο, τούς φώναξε ό Άρχηγός. Άνεβάστε τον στό γραφείο τών άθροωμοκτηρήσεων, πάρτε τον μερικές φωτογραφίες, πάρτε του τά δαχτυλιό άποτυμματα και ξαναφέρετε τον κατόπιν νά τόν άνακρίνω.

Τά λόγια τού Άρχηγού πέσανε πάνω στό νέο σάν κνήο, λαγώνενο νερό. Τραβήχτηκε πρός τό πίσω απότομα και κάθισε ξανά στή θεία του, έντελώς έμμηδενισμένος.

— Τι θέλετε, επί τέλος, από μένα; φώτησε αφίγγοντας τις γροθίες του.

— Τό κόσμημα πούχετε στην τσέπη σας, τού άπάντησε ό Άρχηγός.

'Ο νέος χλώμισσε.

— Ποιό κόσμημα; Δέν έχω κανένα κόσμημα, έτρούλισε.

— Έχετε και παράχετε μάλιστα. Είν' ένα δαχτυλίδι, μέ κόκκινη πέτρα. Βρίσκεται στην τσέπη τού σακακιού σας, μέσ σ' έναν στρωγγυλό φύλο ψήχας ψυμοού...

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ό Άρχηγός χαμογελοώς πονηρά και ύπουλα, σάν γρηό άλεπού πούχει τσακώσει τήν κόπτα, τήν χειρ σύρει στή φωλιά της, τής έχει σπάσει τά πόδια και παίζει μέ τήν άγωνία της.

'Ο νέος βρισκόταν στό καρφά! Κι' έδω, έγώ ήμουν κατάληκτος μέ τή μαντική δύναμη — πός άλλως νά τού πώ; — τού Άρχηγού.

Πού διάβωλό ήξερε τή χειρ ό νέος στην τσέπη του; Πώς μπορούσε νά ξέρη και τις λεπτομέρειες ακόμα τών άντικειμένων μιάς ξένης τσέπης;

'Η σκέψεις αυτές μέ ζάλλξαν, όταν άκουσα τή βραχνή φωνή τού νέου νά λήη συγγραμμένα:

— Κάνετε λάθος, κ. μούραχε. Δέν έχω κανένα δαχτυλίδι στην τσέπη μου.

'Ο Άρχηγός χτύπησε τό χέρι του στό τραπέζι.

— Δώστε μου έδω τό δαχτυλίδι! ελτε γεμάτος θυμό. Δώστω μου άμείσως. Διαφορετικά...

— Θά μου κάμτε ξρουν; — Θά σάς κάμω κάτι χειρότερο από τήν ξρουνά. Θά διατάξω νά σάς τις βρέξουν. Τό βλέπετε πάνω έκει;...

Κιά τού έδειξε ένα τρομερό χοντρό βούτυρο, πού κρεοιδόταν στόν τοίχο, ανάμεσα σ' όρμιαδούς άντιλειδιών και διαφρηκτικών έργαλείων.

'Ο νέος σηκώθηκε όρθιος κι' άρχισε νά διαμαρτυρείται. Όχι όμως δίως πούδν. Τό θράσος του ελχε γαθει πιά. Φανόταν τρομαγμένος. Καταλάβαινε πός ελχε μπλέξει άσχημα.

'Αντί άπάντησεως, ό Άρχηγός άπλωσε τό χέρι του στό κουδούνι.

'Ο νέος, βλέποντας τήν κίνησή του αυτή, έχασε τό χέρι στην τσέπη του, έβγαλε από κεί ένα βόλο χρώματος, λίγο μεγαλύτερον από καρδί και τόν άφηρε πάνω στό τραπέζι.

Ελγα σαστίσει... Νά λοιπόν πού ό Άρχηγός ελχε άδισο!...

Νά πούχε μαντζέμα σαστά τί έκαυθε ό νέος στην τσέπη του!...

— Καθήστε, ελτε τώρα στό νέο, μέ φωνή ήρηνια και συγχρόνως έπηρε τό βόλο, πού ήταν πραγματικώς από ψήχα ψυμοού, και τόν άνοισε στό δώο.

Μέσα σ' αυτόν ύπηχε πραγματικώς ένα όραφο χροού δαχτυλίδι μέ κόκκινη πέτρα...

Μεσολάβησαν πάλι μερικά δευτερόλεπτα σιωπής.

'Ο Άρχηγός έπαψε στή φροχτα του τό δαχτυλίδι πούχε βγάλει μέσα από τό βόλο τού ψυμοού και σκεπτόστανε.

Ήξαφνα κάτταξε κατόματα τού νέο και τού ελτε:

— Τώρα πού καττάβες ότι ξέρω τά πάντα, μίλησε μου μέ ειλικρίνεια, άν θές νά τή γλυτώσης φτηνά.

— Τι θέλετε νά πώ; φώτησε έκείνιος.

— Πές τί έχασες τά κοσμήματα τής κ. Λιάκου.

— Δέν πάλεψα.

— Καλά, αυτό τό ξέρω. Ήρθαν όμως στό χέρι σου. Είν' έτσι;

'Ο νέος διάτασε μια στιγμή και τέλος άπάντησε:

— Έτσι είνε.

— Τι τάκανε;

— Πές μου τί τάκανε;

— Όθές νά σου τού πώ έγώ; Έστω. Τά πούλησε. Έτσι είνε;

— Ναι

— Τά πούλησε δια στό ίδιο πρόσωπο;

— Ναι.

— Σε πούδν;

'Ο νέος και πάλιν έδίστασε.

Μά καττάβαινε πός ήταν χαμένος. Κι' έλέμισε. Άνάφερε τό όνομα ένός χρουσοδού τής όδου Έρμου.

'Ο Άρχηγός σύμφρωσε τά φρούδια του.

Σηκώθηκε έπειτα κι' άρχισε νά κούη βόλτες στό γραφείο πάνω-κάτω.

Αυτό κούτησε πέντε όλόκληρα λεπτά.

Κανένας δέν μιλούσε.

Στάθηκε τέλος μπρός στό νέο και καττάζοντάς τον αστήρα τού ελτε:

— Πίσω χρώματα έπίσης άπ' όλα αυτά τά κοσμήματα;

'Ο νέος άνάφερε ένα άσημαντο ποσό, τó ένα τέταρτο περίπου τής αξίας τών κοσμημάτων.

— Όραφο έμπόριο! μοιρημόριος ό Άρχηγός. Ότε χρεμύθια νά πούλαγες... Έκλεμεις και σέ κλέβαινε... Τέλος πάντων. Και τί χρώματα αυτά τάτταξες βέβαια στό χαρτί...

'Ο νέος χαμύλισε τó κεφάλι του.

— Και τάχασες!

'Ο νέος δέν μιλούσε.

Φανόταν συντρομημένος.

'Ο Άρχηγός έκανε ένα γύρο στό γραφείο, ξαναοτάθηκε μπρός του και τού ελτε:

— Ξέρεις τί σου χρειάζεται; Ξέρεις τί μπορούσα νά σου κάμω;... Άς είνε όμως... Θά τή γλυτώσης φτηνά. Άρκει νά μην ξαναουσές στό νύχια μου... Άρκει νά μην ξαναουσές στό νύχια μου... Άρκει νά μην ξαναουσές τó πόδι σου στην Άθήνα. Μ' άκουσ; Άθριο κούλας θά μπακαριστής για τήν Άλεξάνδρεια...

'Ο νέος νιχάθηκε απότομα.

— Γιατί; φώτησε.

'Ο Άρχηγός θύμισσε.

— Γιατί; Είσαι άναδέστατος, φιλαράκο μου!... Ρωτάς γιατί; Γιατί έτσι θέλω έγώ. Όποτε δέν καταλαβαινεις τί χατήρι μεγάλο σου κάμω; Όθές νά σέ χώσω μέσα;

'Ο νέος λούφαξε.

— Λοιπόν, συνέχισε ό Άρχηγός, άθριο κούλας θά φύγης για τήν Άθήνα. Τήν ύπόθεση αυτή, στην όποια μπλέχτηκες, φρόντισε νά τήν ξεχάσης. Αυτό είνε τó συμφέρον σου. Άκουσες;

— Ναι.

'Ο Άρχηγός χτύπησε τό κουδούνι. Ένας χωροφύλακας παρουσιάστηκε και παρέλαβε τόν νέο. Θά κομίσταν στην Καταβόξη.

ναντηόθηκε: Σε συμβουλεύω δηλαδή νά μην ξαναπατήσης τó πόδι σου στην Άθήνα. Μ' άκουσ; Άθριο κούλας θά μπακαριστής για τήν Άλεξάνδρεια...

'Ο νέος νιχάθηκε απότομα.

— Γιατί; φώτησε.

'Ο Άρχηγός θύμισσε.

— Γιατί; Είσαι άναδέστατος, φιλαράκο μου!... Ρωτάς γιατί; Γιατί έτσι θέλω έγώ. Όποτε δέν καταλαβαινεις τί χατήρι μεγάλο σου κάμω; Όθές νά σέ χώσω μέσα;

'Ο νέος λούφαξε.

— Λοιπόν, συνέχισε ό Άρχηγός, άθριο κούλας θά φύγης για τήν Άθήνα. Τήν ύπόθεση αυτή, στην όποια μπλέχτηκες, φρόντισε νά τήν ξεχάσης. Αυτό είνε τó συμφέρον σου. Άκουσες;

— Ναι.

'Ο Άρχηγός χτύπησε τό κουδούνι. Ένας χωροφύλακας παρουσιάστηκε και παρέλαβε τόν νέο. Θά κομίσταν στην Καταβόξη.

Άνωτονομοισα πιά νά μάθω τó μυστήριό τής ύποθέσεως τών κοσμημάτων τής κ. Λιάκου. Μόλις λοιπόν μείναις μόνος μέ τόν Άρχηγό, γύρισα και τού ελτα:

(Ακολουθεί)

Ο μεγάλος Άγγλος φιλόσοφος Βάκων.